

Palstateksti

Armosta on kysymys, ei niinkään vaelluksen onnistumisesta. Kristittyinä kiinnitämme liikaa huomiota elämässä onnistumiseen. – Kuitenkaan, niin hyvä, kuin se onkin, että vaellamme hyvin, ei pelasta sieluamme. Saamme kyllä vaelttaa hyvin ja kuuliaisesti, mutta sitäkin **tärkeämpää** on muistaa **uskomme kohde**, Jeesus Kristus ja Hänen ikuinen armonsa.

Miten heikko ja lankeava ihminen voisi pelastua niiden "parempien" ihmisten rinnalla, jos tekomme liittyisi suoranaisesti pelastukseen? – Kiitos Jumalan, Hän on säättänyt **yhden ja ainoan tien** taivaaseen, joka on jokaisen saavutettavissa. Jeesuksessa meille avattiin pääsy taivaaseen, ja tämä helvetin kauhuilta pelastuminen perustuu vain Hänen armoonsa.

"Armosta te olette pelastetut uskon kautta. Se ei ole teidän oma aikaansaannoksenne, vaan se on Jumalan lahja, eikä se ole teoista, ettei kukaan kerskaisi." Ef.2:8-9[*JKR]

Riittävästi kaivaen ja etsien, jokaisesta löytyy kyllä vikoja, virheitä, ajatusten vääristymiä ja asenteita. Onkin niin hienoa tuoda ihmiset – kaikki samalle viivalle, Jumalan ihmeellisen Sanan perusteella! Parhain ja **pyhinkin meistä on erehtyväinen** ja sen meidän tulisi jokaisen oppia ja uskoa.

"Jumala on näet sulkenut kaikki tottelemattomuuteen, että hän kaikkia armahtaisi." Room.11:32[*JKR]

Evankeliumin ydinsanoma perustuu **armoon**, joka **synnyttää anteeksiantoa**. Tämä toimii myös ihmisten välisissä suhteissa. Ellei kykene antamaan anteeksi, asiaa on lähestyttävä **armon näkökulmasta**. Vaikka ei pystyisi antamaan vielä anteeksi, voi kyllä armahtaa ja **hyväksyä toisen** ihmisen armon perilliseksi – siinä missä itsensäkin. Armollisuuden, eli **tuomiotta jättämisen** tie johtaa ennen pitkää **anteeksiantoon** ja vihasta irtipäästämiseen, joka on jumalinen päämäärä.

Joskus ihmettelen, **miksi Jumala sallii kiusallisia ja piinaavia** ihmisiä elämäni. Heidän aiheuttamat kivut ja mielihapat saavat aikaa surua ja voimattomuutta, mutta miksi on näin? – Uskon, että Jumala koettelee minua "armoläksyissä," olenko oppinut vielä Hänen **armostaan mitään**? Onko minulla Kristuksen mieli, vai syyttäjän paha katse? – Näiden keskellä on ilo todeta, ettei tuska, ahdistus tai vaino, voisi erottaa meitä Kristuksen rakkaudesta. (Room.8:39) Saamme pysyä siinä ja näyttää elämämme tilanteet, onnistumisineen ja epäonnistumisineen kaikkineen päivineen Jeesukselle. Hänen käsittelyssään tilanteet ja asiat saavat uutta valoa ja toivoa.

Armahtamista kannattaa opetella elämän tavaksi. Se ei tarkoita, että tulisi antautua *perkeleen juonitteluihin*, (2.Kor.2:11, Ef.6:11) vaan se on lähinnä oman sydämen olotilan **valvomista**. (Snl.4:23) Ajan kuluttua ne asenteet ja niiden kantamat hedelmät kyllä nousevat pintaan, vaikka tämän hetken tilanne olisikin tulehtunut.

"*Uskossa on kysymys uskosta*." Tarkoitin, että meidän uskovien tulisi uskoa oikeasti, eri asioiden kohdalla – siihen, että **Jumala kyllä kykenee** vielä muuttamaan tilanteita. Parhaimpia esimerkkejä Raamatussa on kertomukset Aabrahamin uskosta niissä tilanteissa, joissa ei ollut lainkaan inhimillistä toivoa. – Nyt meille on annettu jumalinen lupaus, että "*Hän pitää meistä huolen*." (1.Piet.5:7) – Mitä me teemme? – Valitammeko ja itkemme elämämme kurjuutta, vai nostammeko katseen uskossa ja kuuliaisuudessa Jumalan lupauksiin, kuin ottaen jo askeleita sitä kohti? – Inhimillisesti on monesti vaikea uskoa, mutta uskohan ei olekaan sielun toimintaa, vaan hengen. Harjoittaessamme itseämme uskoon ja jumalisuuteen, (1.Tim.4:7) Jumala kyllä tulee näyttämään elämässämme huolenpidon ja johdatuksen kautta, että Hän suuresti rakastaa ihmislasta!

"Teitä on kohdannut vain inhimillinen kiusaus. Jumala on uskollinen, Hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne. Salliessaan kiusauksen Hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää." 1.Kor.10:13[*JKR]

Kun armosta on kysymys, voimme sen turvin ajatella, – mitä merkitystä tämän hetkisillä koettelemuksilla on **iankaikkisuuteen verrattuna**? Siinä voimme löytää asioille oikeita painoarvoja. – Armon varassa ja siitä voimaa ammentaen voimme kestää taisteluissa katse kiinnitettynä uskon alkajaan ja sen täydelliseksi saatajaan, Jeesukseen Kristukseen. (Hepr.12:2)

Armon kautta, anteeksiantamukseen kulkeminen, on tärkeää, koska ilman näitä kuuliaisuuden askeleita, saatamme kadottaa lopulta uskomme ja siinä samassa pelastuksemme. (Matt.6:15) Jeesus itse puhui useaan otteeseen anteeksiantamisen ja armahtamisen tärkeydestä.

"Eikö sinunkin olisi pitänyt armahtaa työtoveriasi, kuten minä armahdin sinua"?
Matt.18:23–35[*JKR]

Näitä lukiessa, jokainen meistä joutuu nöyrälle paikalle. Aidoissa ja oikeissa elämän **tilanteissa ei saisi unohtaa armahtamisen ja armomielisyyden merkitystä**. Vain armosta on kysymys silloin, kun astumme kerran perille kirkkauden maahan. Hyväksymmekö armon itsellemme avuksi oikeaan aikaan ja sitten myös toisen ihmisen armahtamisessa.

– **Uskalla armahtaa** – ja ammenna siitä voima anteeksiantamiseen, Jeesuksen nimen ja sielusi pelastumisen tähden. Armon perillisinä, Jeesukseen uskovina, saavutamme pelastuksen sielullemme.

